

(Матеріали звіту читай-
те на 2-й стор.).

КА-НІ-КУ-ЛИ!

У ГОСТІ
ДО КАРЛСОНА

У ці дні в районних, міських, сільських шкільних бібліотеках в гості до юних читачів приходять герої улюблених книжок: чудові хлоп'ята-тимурівці, смішний Буратіно зі своїми друзями, хоробрі мисливці, казкові принци, Попелюшка, Юнак-Ведмідь, якого поцілувала принцеса, і Карлсон, той, що живе на даху. І Том Соєр в обмінку зі своїм вірним товаришем Гекльберрі Фінном, і веселі порослята. Хоч деякі з цих героїв відомі юним читачам більше з мультфільмів, та все ж юні герої літературних творів. Тому цілком природно, що познайомитися із Карлсоном і бременськими музикантами діти можуть в бібліотеці, як це трапилось недавно в місійській бібліотеці імені А. П. Гайдара у вікторині, що так і називалася «зустріч з героєм мультфільмів». Ініціатором проведення в рамках Всесоюзного тижня юнацької та дитячої книги.

Цього року, — розповіла мені директор бібліотеки Світлана Петрівна Михальова, — ми намагаємось проводити наші заходи разом з іншими організаціями. Ось, наприклад, 25 березня разом з дитячим кінотеатром «Мир» проведено день слави «Була війна». Перед фільмом бібліотекар М. І. Міщенко виступила з оглядом літератури на тему «Юні герої». Цей темі присвячені і наші виставки «Діти і війна», «Книга, опалена війною». Разом з театром ляльок відзначено міжнародний день театру. Що особливого в цьогогорічному тижні книги? Це, насамперед те, що він проходить під девізом великого свята 40-річчя Великої Перемоги і всю роботу ми плануємо з урахуванням цього.

У затишному, чистому приміщенні дитячої бібліотеки переходжу від стелю до стелю, знайомлюсь з книжковими виставками, присвяченими тематичі юнігерів Тижня. Кожен його день приурочено певній даті.

Під час Тижня книги школярі дізналися про історію фестивалю руху, про нові книги, познайомилися з новими літературними героями.

В. ЛЕВЧОК.

У ХОДІ підготовки до 40-річчя Перемоги у Вільшанському районі значно активізувалася робота по військово-патріотичному вихованню молоді. Об'єднали свої зусилля комсомольські, дтсаафівські, профспілкові активісти, культармія. Під керівництвом партійних організацій вони вишукують нові форми героїко-патріотичних акцій, працюють справді по-творчому. Про те, як визначились ідеологічні працівники в цьому напрямі, наш кореспондент попросив розповісти другого секретаря райкому Компартії України П. О. КОСМАНА.

— Петро Омеляновичу, передусім, розкажіть про атмосферу трудового піднесення, що панує в колективах напередодні свята.

— Ставши на ударну вахту пам'яті, механізатори, тваринники, робітники підприємств зарахували в свої колективи воїнів-визволителів, героїв-земляків.

Бригади, окремі виробничники працюють за себе і за полеглих героїв. Наприклад, у центральній майстерні райсільгосптехніки соціалістичне змагання на честь 40-річчя Перемоги очолили комуністи і ветерани — М. І. Абрамов, І. Д. Перелазний, І. О. Дульдєр, Г. І. Боев, які тиждень виробничі завдання виконували на 1—2 дні раніше. Їхній приклад наслідували молоді робітники. Тож майстерня достроково передала колгоспам полагожені трактори.

По-ударному працюють трудівники колгоспу імені Леніна. У будинку механізаторів, колгоспному гаражі тут часто відбуваються розмови про подвиги односельців, які не повернулися з фронту. Саме під час однієї з них механізатор В. Носальський дізнався від однополчанки свого батька Р. Г. Янково-го про те, як воював гвардійський Петро Носальський, котрий загинув під час визволення Праги. Того дня в майстерні з'явилась «блискавка»: «Механізатор В. Носальський працює за себе і за свого

ДО 40-РІЧЧЯ
ВЕЛИКОЇ ПЕРЕМОГИ

СВІТЛО ДОРОГИХ ІМЕН

батька, хороброго артилериста П. Носальського». А комсомольсько-молодіжний колектив шоферів (керівник М. П. Паранченко), групкомсорт Василь Каміньський) зарахував у свою бригаду колишнього підпільника Миколу Арнау, якого живцем фашисти закопали в землю. І ось молоді шофери Михайло Яковенко, Сергій Марунчик, Микола Уліцький, достроково виконавши виробничі завдання минулого року, визначили для себе нові висоти. Тільки за два місяці 1983 року вони мають на своєму рахунку відповідно 8925, 7084, 6147 тонно-кілометрів. Кожен з них економію більше 500 літрів пального. Показники понад завдання — то за комсомольця Миколу Арнау.

Ті, хто став на ударну вахту пам'яті, перераховують зароблені за героїв гроші до Фонду миру.

— Які нові форми патріотичних акцій практикують в своїй роботі ідеологічні працівники?

— У школах, будинках культури стали популярними вечори солдатського листа. На них збираються

солдатські вдови, фронтовики, молодь. Ветерани розповідають юнакам і дітятам про подвиги своїх однополчан на фронтах Великої Вітчизняної, а краєзнавці зачитують листи з фронту. Днями такий вечір відбувся в Сухому Ташлику. 242 жителі цього села пішли на фронт, 172

тільки до випробувань. На цій зустрічі комсомольці дали обіцянку взяти шефство над інвалідами війни, сім'ями полеглих воїнів. За словом — одразу діло. Молоді колгоспники допомагають солдатським вдовам по господарству, оновлюють вулиці, де живуть фронтовики.

матері, солдатські дружини. Старша піонервожата Йосипівської восьмирічної школи В. І. Холмаєва поділилась досвідом своєї роботи з тижнями комсомольськими акціями в селі. Тепер такі заходи влаштовують і інші учнівські колективи.

З іменами героїв виходять нині на старті спортивних районів. За призи пам'яті Героїв Радянського Союзу М. В. Зайковського, А. В. Грязнова, М. З. Телішевського, О. О. Артамонова змагаються багатоборці ГПО, стрільці, волейболісти. Часто на таких турнірах перед спортсменами виступає Заслужений лікар УРСР, член республіканського комітету захисту миру Ф. Д. Гетьманець, який удостоєний золотої медалі «Борцями за мир».

Перед початком турнірів у Вільшанці, наприклад, спортсмени відвідують історико-краєзнавчий музей, де їх зустрічає колишній фронтовик І. І. Гуржос (він директор музею і керівник групи юних екскурсоводів). І юнаки та дівчата знайомляться з матеріалами про подвиги воїнів-земляків.

Активізації спортивно-масової роботи сприяють те, що до організації і підготовки змагань дтсаафівці, комітети комсомолу залучають своїх активістів — демобілізованих з лав Радянської Армії, юнаків, які виконували свій інтернціональний обов'язок в Афганістані.

Все робимо для того, щоб не забути кожного з тих, хто пройшов фронтовими плацдармами, внес свій вклад до Перемоги, працюючи в тилу. Ми повинні віддати данину щастя всім, хто наближав це велике свято — День Перемоги.

Інтерв'ю від М. ШЕВЧУК.

АКТУАЛЬНЕ ІНТЕРВ'Ю

ІМЕН

На вечорах у музичних вітальнях завжди звучать пісні воєнних літ, які культармією присвячують воїнам-землякам. Свої твори тут також виконують самодіяльний композитор директор нашої школи мистецтв, лауреат обласної комсомольської премії імені Ю. Яновського Олександр Іванов.

— А як визначались комсомольські активісти на новому етапі походу «Шляхами слави батьків», експедиції «Літопис Великої Вітчизняної»?

— Передусім пошук роботи. Учасники операції «Згадимо всіх поіменно» заповнили анкети колишніх фронтовиків, виготовили цілі альбоми з фотографіями і записами спогадів ветеранів. Найкраще працюють в цьому напрямі піонери і комсомольці Вільшанської та Сухоташлицької середніх шкіл, Йосипівської восьмирічки. Наприклад, у Йосипівці матеріали, зібрані юними пошуковцями, тепер постійно використовують під час героїко-патріотичних акцій: зборів загонів «Орден в твоєму домі», «Орден твого дідуся», тематичних вечорів «Солдатські

туди заходити ризиковано, це не для їхнього слуху. І не музику маємо на увазі: репертуар негативних емоцій не викликає — Юрій Антонов, Валерій Леонтьєв, от хіба що звук би зменшити. В меню жодного разу нам не попала неспівна ковбаса чи черствий булочка. Тим більше досада бере за лихослів'я аудиторію, яка до всього, «тріється» сорокаградусною із власних запасів — тієї, що відкусують у барі, мало. Холод був і нема, а інші біди зосталися, і не можна змовчати ще про отну.

Вхід на другий поверх у «Веселі» відкритий металевою брамою з геральдик-

Сногади про «відпочинок» у цьому барі зводяться до горластих динаміків. З'ясувати, хто і що там співав — справа невдячна. І ще — у барі, мабуть, легше було знайти карбованця на підлозі, ніж побачити людину, котра б не пилала.

І з НАПІСНОГО читач уже, мабуть, зробив висновок, що певні моменти в атмосфері, що панує в місцях відпочинку, ніяк не приносять задоволення відвідувачам. Особливо прикро, коли свідками і учасниками п'яних застіл стають неповнолітні, які часом (з чіткою незалежної руки?) потрапляють у зал.

Ось що з'ясували комсо-

А ливо, яке офіціантка Ю. О. Горобченко відпустила хлопцям без довгих розмов, вони не вважають алкогольним напоєм...

ПОСІДНІ, потанцювати, поговорити, послухати музику... Нема нічого неприємного у цих бажаннях. Та реалізувати їх, як ми переконались, молодим людям вдається не завжди. Тільки не треба говорити, що всі снішать у ресторан чи бар винити. Є таке старе прислів'я, що в чужій монастир зі своїм устаном не йдуть. Стосовно теми нашої розмови його слід читати так: якщо людина заходить у той же бар чи ресторан, вона має поводитися там не як заманеться, а як того вимагають правила внутрішнього розпорядку. І хто не погодиться з тим, що ці правила мають виховувати клі-

ента? І в Кіровограді є місце, де можна більш-менш спокійно посидіти у пристойному оточенні. Ні, контингент клієнтів не просіюється крізь густе сито. Просто відвідувачі знають твердо, що того-то і того-то там не можна робити.

Кафе «Крижаник» не має у розпорядженні просторих апартаментів, як інші заклади. Колись це був звичайний підвал. А тепер... Якоюсь під час бесіди в редакції молодий кировоградський художник В. Мунтянов зауважив, що серед подібних місць відпочинку «Крижаник» оформлена з найліпшим художнім смаком. Тут подають гарячу каву, морозиво, соки. І вечорами під джерело завжди черга, незважаючи на те, що у кафе не п'ють міцного і курити не дозволяється не на словах, а на ділі. Бар, теленізор, музика — це як скрізь, а от «Білий зал» (бокова кімната з торшером) — це вже особливості лише даного кафе. І ніхто з обслуговуючого персоналу зі свистком не ходить...

Рейдова бригада: О. ДОЛГОПОЛОВ — інструктор міському ЛКСМУ, Г. ХАРИТОНОВ, А. ЧЕРНИШОВ — позаштатні кореспонденти, Н. ДАНИЛЕНКО — спецкор «Молодого комунара».

м. Кіровоград.

ЧИ НА ДИМ

в молодіжні кафе та бари?

ним ілетивом, гідним кращого застосування. Швейцар охороняє вхід не тільки у ресторан — він перешкоджає шлях клієнтам із першого поверху у гардеробну і в місця загального користування — тобто, умивальники і туалет. Справа воріт безцеремонно штурхав усіх без розбору, у тому числі й дівчат... На їх пояснення відповідав щось на зразок «Ходять тут всіякі...».

«Вільних місць нема» — таким повідомленням зустріла нас бар «Київ». Зміст цього оголошення підтверджувався суворим поглядом швейцара і сиротуваним обстановкаю в залі — він напівпорожній. Згодом поступово заповнювався, і деякі пас залишилися таємничо, як відвідувачі долали грізний заслін.

мольські активісти міста під час рейдів по виявленню неповнолітніх у місцях, де їм після 21 години перебувати не можна.

Пізно ввечері у ресторані «Відпочинок» знаходився учень міського СПТУ-4 В. Медведєв, який заштовхнув сподіватися свого друга. У ресторані «Дорожний» розпитували нині М. Калита і А. Кропивницький. Своєю присутністю у ресторані поцілювали тим, що проголосили і зайшли поїсти.

Післямова редакції. Порушені у матеріалі рейдової бригади питання, вважаємо, не залишать байдужими керівників названих закладів. Сподіваємось, що вони повідомлять, як збираються виправляти перелічені недоліки. Наша думка — щоб їх позбутися, не треба ні додаткових затрат, ні розширення штату. — потрібно просто більше твердості, наполегливості і візлічливості з боку адміністрації та персоналу. Нам (і тим, від кого залежить організований відпочинок у закладах громадського харчування) було б цікаво знати і вашу думку, шановні читачі. Що вам подобається, що займає, що слід було б запровадити у молодіжних кафе та барах? Напишіть нам про це.

З НАДІЄЮ
НА РЕЗЕРВ

Сьогодні стартує сорок п'ятий чемпіонат Радянського Союзу з футболу серед команд шостої зони другої ліги, до якої входять і кировоградська «Зірка». В цей день наші земляки грають у Херсоні з місцевим «Кристалом». Чим порадує «Зірка» своїх прихильників, як вона підготувалася до нового сезону і як намічає проєкти його? Всі ці питання цікавлять читачів «Молодого комунара». Редакція по телефону зв'язалася з Ужгородом, де «Зірка» провела останній етап передсезонної підготовки. Старший тренер команди Ю. І. Горобанкін розповів:

— Навчально-тренувальний період підготовки до нового сезону і контрольні ігри дали нам змогу ще раз переглянути ігрові якості кожного гравця. Так, в інтересах команди, до середньої лінії переведено колишнього форварда Михайла Калиту, який в 1982 та 1983 роках був кращим бомбардиром «Зірки». Гостроатакуюча манера гри Калита на місці півзахисника повинна збагатити його тактичний арсенал, розвинути широту дій.

Заключний етап підготовки до першості ми провели в Ужгороді. Тут і ви-

значено остаточний склад команди. «Зірка» майже повністю зберегла свій минулорічний склад, поповнившись здібною молоддю. Шанувальники команди в цьому сезоні побачать на полі воротарів Бориса Філатова та Олега Діброву, захисників Миколу Лагіна, Валерія Самофалова, Олега Коломійця, Сергія Улицького, Олександра Рябоконя, Юрія Журавльова, Олега Коробка, Владислава Іщенка, півзахисників Володимира Димова, Михайла Калиту, Леоніда Федорова, Ярослава Бобилія, Олександра Лисковця та Костянтина Мельникова, нападників Сергія Радюченка, Едуарда Денисенка, Ігоря Мартиненка, Сергія Лактинова та Вячеслава Казакова. Поділяю про найбільшій резерв, без якого не можна витримати семимісячний футбольний марафон. У нас багато зроблено в цьому напрямі, і, можливо, вже у шпільному чемпіонаті за «Зірку» грають сімнадцятирічний Олександр Михайленко, Геннадій Куроп'ятник, Олег Перерванко та Самір Гусанов.

З колективом, як і торік, працюють начальник команди Борис Миколайович Петров, тренер Вадим Всеволодович Даренко, адміністратор Володимир Максим Арутюнян та лікар Роман Писинич Захаров.

Керівництво команди поставило перед колективом програму-мінімум та програму-максимум: перша заключається в тому, щоб увійти до числа кращих команд, тобто потрапити у фінал, а друга — щоб відіграти колишню славу кировоградського футболу і закріпитися в його найсильніших.

Суботній КУРСЕР

СТОРІНКА ВИХІДНОГО ДНЯ

СЛУЖБА СЕРВІСУ

Інтерклуб у магазині

Любітелям літератури обласного центру добре відомий книжковий магазин № 10, що знаходиться на вулиці Карла Маркса. І відомий він не лише тим, що тут можна купити художню літературу, адже таких книгарень у місті багато. Ні, справа в тому, що тут створений відділ літератури соціалістичних країн.

Відкритий у 1982 році, відділ швидко завоював популярність. З'явилися тут свої постійні покупці, котрі з великою вдячністю відзначають про цей відділ і його молодого продавця Людмила Дремо.

Людина на своєму місці. Ця фраза, на жаль, стала журналістським шаблоном. Але, пробачте, що робити, коли вона найбільше харак-

теризує роботу Людмили? Вона розуміється на польській, болгарській, чеській, німецькій мовах. Завжди привітна до покупців, дає необхідну консультацію.

Велика робота проводиться у відділі по пропаганді літератури. З цією метою тут створюють інформаційні списки технічної, сільсько-господарської літератури, які розповсюджуються на підприємствах і в установах. Тісні стосунки у відділі з кировоградськими медіаками: Вони замовляють тут спеціальну літературу. Допомогу у комплектуванні відділу магазин одержує від адміністрації книготоргу.

І ще один факт з роботи відділу літератури соціалістичних країн. Тут створений інтерклуб «Планета», що об'єднує студентів із братніх країн, які навчаються в нашому місті. Члени інтерклубу збиралися на засідання, присвячені національному святу Болгарії — Дню свободи, боротьби молоді планети за мир, Дню молоді. Дню Перемоги, революції на Кубі тощо.

Г. ХАРИТОНОВ.

Поки сонце не припікає...

У прохолодну і сиру погоду шерстяні шкарпетки і гольфи дуже доречні, і можна тільки радіти, що мода запропонувала їх як яскраве доповнення до молодіжного і спортивного одягу. Барвисті гольфи і шкарпетки носять з туфлями на низькому каблучку чи на суцільній товстій підошві. В'яжуть ці речі з різнобарвним орнаментом, але можна зробити їх і одного кольору. В'язка у такому випадку повинна бути рельєфною.

ЕТИКЕТ

ЩО КОМУ ДАРУВАТИ?

Вибирати вашим знайомим те, що їм подобається, або те, що в даний момент їм потрібно, якщо це річ не надто прозаїчна.

Одяг і предмети туалету дарують лише рідним.

Людячій сімейним і по-всесам можна подарувати щось потрібне для дому.

Принцип «Може, це йому і ні до чого, але річ гарна і буде як пам'ять про мене» теж годиться. Такими речами є декоративний посуд, вази, твори мистецтва.

Бувають випадки, коли не знаєш, який подарунок буде доречним. Тоді врятуєш нейтральні — квіти, коробка цукерок, художня книга.

Поширеним подарунком — духи, одеколон. Логічно вибрати їх за вподобаннями тих, кому даруєш.

Дуже індивідуалізований (а відтак дуже цінний) презент — присвячений ювілею вірші, його фотопортрет.

Дотеребний білет — подарунок піби й пікантний, але він може поставити в незручне становище і того, хто дарує, і того, кому дарують. Виграє — шаленість може подумати, що ви шкочуєте про свій подарунок; не виграє — вам буде не по собі за «пустий номер».

Біжутерію дарувати ризиковано — тут дуже важко догодити.

Грузинська РСР. Коваль — така несучасна професія Тарієла Гамкрелідзе, Івана Тоголідзе, братів Темурі й Левана Сулханішвілі. Вона виявилася потрібною в Тбілісі, місті, де проводиться широка реставрація старих районів. Азбуку древнього ремесла випускники Тбіліської Академії художеств опановували самостійно. Іздили по селах — у високогорні райони республіки. Там збереглося немало оригінальних виробів народних майстрів: чудернацької форми світильники, новані замки, майстерно виготовлені предмети домашнього вжитку.

Перша «проба пера» — підкова — висить у майстерні над самим горном. Тут же повний набір інструментів, виготовлених своїми руками. Адже ковальське ремесло — тонке, щоб зробити, наприклад, тильпан для ліхтаря, довелося виготовити спеціальний інструмент.

Ворота балкони, віконні решітки й огорожі зі сталі й чавуну — все це витоки мистецтва, — говорить Темурі Сулханішвілі, керівник бригади новалів. — Приділяється до старих тбіліських будинків! З яким смаком підібрані новані прикраси, і які вони різні! Модерн, ренесанс, барокко... — історію стилів можна вивчати, не сходячи з мостової.

На знімку: Тарієл ГАМКРЕЛІДЗЕ, Іван ТОГОЛІДЗЕ, брати Темурі й Леван СУЛХАНІШВІЛІ — тбіліські новалі.

Фото С. ЕДИШЕРАШВІЛІ. Фотохроніка ТАРС.

ВИ ЗАМОВЛЯЛИ ПІСНЮ

Музика А. ПАХМУТОВОЙ.

Стихи Н. ДОБРОНРАВОВА.

Нікогда, ты пойми, — нікогда
Не пылала так близко звезда.
Это свет пролетающих лет —
Это риск, быстрота, интеллект.

ПРИПЕВ:

Впереди наша цель, впереди,
Ты в победе меня убеди,
Чтобы не было страха в душе
На крутом, как судьба, вираже.

Наша жизнь, наша мысль, наша боль
И любви исподкуной пароль...
Сколько было надежда и тревог!
Остается последний виток...

ПРИПЕВ.

Не на год, не на два — навсегда
Загорается наша звезда.
Кто-то искренность нашу поймет
И пойти вслед за нами рискнет...

ПРИПЕВ.

Валерій Гончаренко

ТРОЛЕЙБУСНА ПРИГОДА

ГУМОРЕСКА

У юрбі багровелицій
В навісну годину пік
На троллейбусній зупинці
Мерзнув скромний чоловік.
Як штовхали — винувато
Вибачався тихо він.
Симпатичні поросята
Посміхалися з вітрин.
Ніби фея, кіоскерша
З квітів райдугу плела.
Поряд черга, наче верша,
Вирувала і росла.
Тож чекання розтяглося
На годину, мовби сон.
Прощтовхнутись не б'далося
Пасажиrowі в салон.
Та зібравшись врешті з духом,
Заховавши в кишені ніс,
Без портфеля й капелюха
Чоловік в троллейбус вліз.
Вдерся гнівно й знахобніло,
Став на ноги... на чужі.
І уже відверто й сміло
Чортыхався у душі.
Він зіщулювався, мов равлик.
Та від щастя синім став,
Що не руку, а рукав лиш
Хтось у нього відірвав.
Але радість передчасну
Святував невдаха цей,
Бо не міг на подив власний
Прощтовхнутись до дверей.
Борсавсь боком і з підскоком,
Ліз на спину, кляв когось,
Та пройти і на півкроку
Так йому і не вдалось.
Він стояв, як мокрий віник.
Чуб стовбурчав над чолом.
...Промайнуло сто зупинок
За троллейбусним вікном.
м. Кіровоград.

У НАС СКОРО 1 КВІТНЯ. А У ВАС?

УСМІШКИ

Не рівня

Якось пудик звернувся до кота і сказав: «А що ти мені зробить, як я не схожу з тобою дружити в цьому дворі?». Кіт, мурликаючи, відповів: «А чого ти напивався до мене в дру-

зі, коли й так видно, що ти мені не рівня. Я вірно хожу, де хочу, а ти на прив'язі сидиш». Тоді пудик, плачучи, звернувся до господаря: «Бач, уже й кіт мене перестав боїтися, а навіщо ж висить на воротах табличка: «У дворі — для собак».

Чекати—теж робота

Чоловік іде на дачу, а жінка йому навіздогін: «Ти ж там все пороби і мерщій додому, бо й вдома роботи вистачає». А чоловік її питає: «А що ж ти будеш

робити?». «Ба! — заново каже жінка, — а хіба це не робота, а тебе буду чекати».

Р. ЛЕОНІДОВ.

БЕЗ СЛІВ.
Малюнок
Д. БЕЗУГЛОВА.

Фрази

- Деяких ревізорів зустрічають смаженим, щоб не запахло смаженим.
- Не кожний, хто «кує гроші», коваль за фахом.
- Дурень — наче стоїть його треба обходити.
- Забавив музику і... заграє під фанфар.
- Від березової каші не поправиться.
- І кут зору часом буває тупий.
- Якщо вмієш крутитися наче білка в колесі, тобі прямиа дорога до ширку.

Михайло СТОЛІН.

Редатор
Ю. СЕРДЮЧЕНКО.

«Молодой коммунар» —
орган Кировоградского
областного комитета
ЛКСМ Украины.

На українському мові.

ВК 01008.

НАША АДРЕСА:
316050, МПС,
м. Кіровоград,
вул. Луначарського, 36.

Обсяг 0,5 друк. арк.

Ілдене 81103.

Зам. № 172.

Тираж 60 800.

ТЕЛЕФОНИ: редактора — 2-45-00; відповідального секретаря — 2-46-87; відділу комсомольського життя — 2-46-57; листів і масової роботи — 2-45-36; пропаганди — 2-45-36; учнівської молоді — 2-46-87; військово-патріотичного виховання та спорту, фотолаторії — 2-45-35; оголошень — 2-56-65; коректорської — 3-61-83; нічної редакції — 3-03-53.

Газета виходить у вівторок, четвер і суботу.

Друкарня імені Г. М. Димитрова
видавництва
«Кіровоградська правда»
Кіровоградського обкому
Компартії України
м. Кіровоград, вул. Гліни, 2.